

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 268/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť L. B. a F. B., zastúpených advokátkou JUDr. Veronikou Kitovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19, čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 15 C 453/2013 z 25. novembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 18/2014 z 12. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. B. a F. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2014 doručená sťažnosť L. B. a F. B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Veronikou Kitovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19, čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 453/2013 z 25. novembra 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 25. novembra 2013“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 18/2014 z 12. februára 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 12. februára 2014“). Sťažnosť sťažovateľov bola doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 9. mája 2014 a 21. mája 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú vlastníkami pozemkov parcelné č..., záhrady a parcely č..., zastavaná plocha, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území... (ďalej len „nehnutelnosti“). Na pozemku susediacom s ich nehnuteľnosťami (parcela č...) prebieha výstavba 4 rodinných domov (každý s 2 bytmi) realizovaná odporcom, v dôsledku ktorej bolo zasiahnuté do nehnuteľností sťažovateľov tak, že im bol odobratý pás s dĺžkou približne 40 metrov a šírkou 0,3 – 0,7 m, a taktiež došlo k preloženiu oplotenia nehnuteľností sťažovateľov smerom dovnútra.

Počas v tejto veci prebiehajúceho stavebného konania sa všetky rozhodnutia stavebného úradu odvolávali na rozhodnutie o umiestnení stavby, podľa ktorého sa za hranicu medzi uvedenými nehnuteľnosťami, resp. parcelami považovalo existujúce oplotenie. Odporca (stavebník) po nadobudnutí právoplatnosti stavebného povolenia začal s realizáciou výstavby týchto 4 rodinných domov, avšak postupom, ktorý je v rozpore s rozhodnutím o umiestnení stavby i stavebným povolením. Sťažovatelia následne podali na stavebnom úrade podnet na výkon štátneho stavebného dohľadu. Stavebný úrad po prešetrení ich podnetu konštatoval, že nenašiel nijaký rozpor medzi odporcom realizovanou výstavbou a medzi rozhodnutím o umiestnení stavby a stavebnými povoleniami. Keďže sa stavebný úrad pri preskúmaní podnetu sťažovateľov podľa nich vôbec nezaoberal rozporom medzi projektovou dokumentáciou a katastrálnou mapou, na ktorý poukázali, podali na okresnom súde návrh na začatie konania o určenie hranice medzi pozemkami spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia, v ktorom žiadali, aby okresný súd pozastavil uvedenú výstavbu, a tým i zásahy do ich vlastníckeho práva. Uvedené návrhy sťažovatelia podali na okresnom súde v čase, keď ešte žiadna časť stavby nebola bližšie k oploteniu než stanovené 2 metre a nebol ešte urobený zásah do oplotenia

a do terénu ich pozemku, t. j. v čase, keď bolo možné vzniknutú situáciu podľa sťažovateľov bez problémov a ťažkostí vyriešiť. Okresný súd návrh sťažovateľov na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a odporca následne „urobil to, že narýchlo odsunul oplotenie dovnútra našej parcely č... a odstránil zeminu zo svahu z už spomenutej časti nášho pozemku a postavil časť z budov, ktoré sú už bližšie ako 2 m k pôvodnému oploteniu“.

Sťažovatelia proti uzneseniu okresného súdu z 25. novembra 2013, ktorým rozhodol o ich návrhu na predbežné opatrenie, podali odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol po 2 mesiacoch, počas ktorých odporca vďaka teplej a suchej zime v rámci výstavby vybuďoval kostru celej stavby rodinných domov a na zabratej časti ich nehnuteľností vybuďoval oporné múry a schody okolo všetkých rodinných domov. Okresný súd a krajský súd zamietnutím návrhu na vydanie predbežného opatrenia na zastavenie stavby a na nezasahovanie do pôvodného existujúceho oplotenia a do terénu nehnuteľností spôsobili sťažovateľom ťažko napravitel'ný až nenapravitel'ný zásah do ich vlastníckeho práva ešte pred rozhodnutím súdu o veci samej, a zároveň ich postupom došlo k zničeniu jedného z rozhodujúcich dôkazov, a to oplotenia v jeho pôvodnej trase.

Sťažovatelia následne podrobne rozviedli okolnosti územného a stavebného konania, ktoré predchádzalo konaniu pred okresným súdom v predmetnej veci, v rámci ktorého bola predložená odporcom projektová dokumentácia s nesprávne zakreslenou hranicou medzi ich nehnuteľnosťami a s nimi susediacou parcelou odporcu č... Táto nesprávne zakreslená hranica podľa nich výrazne menila aj plošnú výmeru s ňou susediacich parciel v porovnaní s údajmi uvedenými v príslušných listoch vlastníctva, a to v neprospech sťažovateľov a ďalších vlastníkov. Poukázali na skutočnosť, že v rámci uvedeného konania po uskutočnených rokovaníach bol prijatý záver, podľa ktorého odporca ako vlastník parcely č... súhlasil s tým, aby za hranicu medzi dotknutými nehnuteľnosťami (parcely č... a č...) bolo považované oplotenie existujúce od roku 2008.

Rozhodnutím stavebného úradu č. A/2013/06805-10/I/SEL z 19. marca 2013 došlo k dodatočnému povoleniu zmeny pôvodnej stavby na výstavbu 4 rodinných domov (každý s 2 bytmi), pričom v dôsledku tejto stavby je zastavaná celá parcela č... odporcu, keďže

okrem uvedených rodinných domov sú na tejto parcele už len 2 postranné schodiská. Zo záverov stavebného úradu vyplýva, že podľa neho v predmetnej veci nebolo vôbec potrebné nové územné konanie alebo jeho zmena, pretože zmena pôvodnej stavby na výstavbu 4 rodinných domov nemá nijaký vplyv na susediace nehnuteľnosti, resp. parcely. K uvedenému záveru dospel stavebný úrad napriek skutočnosti, že z projektovej dokumentácie podľa sťažovateľov vyplýva, že uvedená výstavba 4 rodinných domov má západnú i východnú stranu parcely, na ktorej sa nachádzajú, o 0,6 – 0,75 m dlhšiu než je dĺžka tejto hranice zaznačená v katastrálnej mape z roku 2011. Podľa sťažovateľov sa bez ich vedomia, ako aj bez akéhokoľvek rozhodnutia príslušného okresného súdu v období rokov 2011 – 2013 zmenili rozmery nehnuteľností v tejto oblasti v prospech parcely odporcu č..., a aj napriek tomu má táto parcela v projektovej dokumentácii ešte dlhšiu západnú stranu, ako je zaznačená v katastrálnej mape z roku 2013.

Podľa sťažovateľov odporca ako právny nástupca, ktorý parcelu č... kupoval aj s rozhodnutím o umiestnení stavby a stavebným povolením, mal rešpektovať rozhodnutia vydané v územnom a stavebnom konaní, ako aj hranice jednotlivých parciel určené oplotením, ktoré bolo ako hranica medzi pozemkami potvrdené viacerými meraniami i stanoviskami kompetentných inštitúcií z minulosti. Sťažovatelia na vzniknutý rozpor medzi projektovou dokumentáciou a katastrálnou mapou stavebný úrad upozornili a požiadali ho o výkon štátneho stavebného dohľadu s požiadavkou na zastavenie výstavby 4 rodinných domov a na úpravu projektu k tejto stavbe.

Okresný súd svoje uznesenie z 25. novembra 2013 odôvodnil tým, že sťažovatelia nepreukázali, že odporca svojím konaním, realizáciou výstavby znehodnocuje ich majetok, t. j. že by zabetónovaním a výstavbou, vykopením základov nastal ťažko napravitel'ný, resp. nenapravitel'ný stav, napriek tomu, že sťažovatelia v podanom návrhu poukázali na fakt, že odporca *„nedodržiava zákonom stanovenú odstupovú vzdialenosť medzi jeho stavbou a hranicou medzi našimi pozemkami a že hrozí bezprostredne ujma, že pokračovaním v stavbe - napr. vykopením ďalších základov, ich zabetónovaním a výstavbou najvyšších podlaží nastane ťažko napravitel'ný, resp. nenapravitel'ný stav“*. Odporca následne *„odsunul oplotenie, zväčšil si stavebnú jamu pre svoju stavbu o časť nášho*

pozemku a začal budovať najvyššie podlažia, pri ktorých nie je dodržaná odstupová vzdialenosť od pôvodného oplotenia minimálne 2 metre, ale iba cca 1,3 metra“.

Krajský súd v uznesení z 12. februára 2014 konštatoval vecnú správnosť záverov uznesenia okresného súdu z 25. novembra 2013 *„aj z toho dôvodu, že neskôr – v decembri 2013 sa stalo to, čomu sme nariadením predbežného opatrenia chceli zabrániť (vid'. str. 4 - stredná časť Uznesenia Krajského súdu z 12. 2. 2014)“.* Podľa sťažovateľov mohol krajský súd zabrániť nepriaznivým dôsledkom uvedenej výstavby, pretože rozhodoval v čase, keď v stavebnej jame rozšírenej aj o časť nachádzajúcu sa na jednej z nehnuteľností sťažovateľov neboli ešte nijaké betónové oporné múry a schodiská a s výstavbou horných podlaží so šikmou severnou stenou sa ešte len začínalo. Okresný súd a krajský súd sa k argumentácii sťažovateľov týkajúcej sa nedostatočného odstupu najvyšších podlaží uvedenej výstavby od oplotenia ich nehnuteľností, ktoré nemajú dostatočný odstup od pôvodného oplotenia, vôbec nevyjadrili.

Sťažovatelia následne v sťažnosti uviedli:

«Načo tie všelijaké „poučky“ o charaktere predbežných opatrení uvedené v uzneseniach oboch súdov, keď konanie súdov bolo práve opačné? Preto sa pýtame a žiadame o vysvetlenie a doriešenie:

- aké iné osvedčenie potrebujú súdy, keď v zmysle § 75 O. s. p. sme opísali rozhodujúce skutočnosti a hrozby odôvodňujúce nariadenie predbežných opatrení až tak, že následná skutočnosť aj potvrdila, že naše obavy boli správne, lebo sa tieto hrozby aj realizovali?

- ak spôsob opísania rozhodujúcich skutočností súdy považovali za nedostatočné, prečo nežiadali návrh doplniť alebo prečo rozhodovali bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania? Báli sa priamej konfrontácie argumentov a ďalších dôkazov?

- prečo poukazujú stále na to, že stavba údajne nepoškodzuje náš majetok, keď to nie je pravda? Predsa samotné budovy sú bližšie než 2 metre od pôvodného oplotenia, čo porušuje naše práva a navyše ďalšie súčasti stavby - schodiská a oporné múry sú vlastne

budované z časti už aj na našom pozemku. (Aspoň do vynesenia rozsudku o veci samej je to tak).

- ktorý z účastníkov má čo vykonať, čoho sa zdržať a čo znášať? V tomto prípade by to mal byť stavebník - odporca, aby sa zdržal ďalšej výstavby a zásahov do pokojného pôvodného stavu. Veď jeho stavba nebola ničím ohrozená, ale náš majetok a naše práva áno.

- načo sú dôkazy, ktoré si súdy mohli vyžiadať? Tých, čo potvrdzujú správnosť hranice v línii pôvodného oplotenia, máme viac. V prospech odporcu je len kópia z katastrálnej mapy z r. 2013, ktorá je oproti predošlým mapám pozmenená v prospech parcely odporcu č..., ale táto zmena sa udiala bez súdneho rozhodnutia, a tiež projektová dokumentácia k stavbe odporcu, ale tá je v rozpore s katastrálnou mapou, dokonca aj s tou z r. 2013.

- čo chcel krajský súd povedať polemizovaním medzi osvedčením a dôkazmi v dlhom spodnom odstavci na str. 3 svojho uznesenia? To, že dôkazy sú nepodstatné, ak sudcovi sa páči niečo iné?»

Ku skutočnostiam uvedeným v závere uznesenia krajského súdu sťažovatelia uviedli:

„... na hranici medzi parcelami č... hrozilo to isté, čo aj na hranici medzi našou parcelou č... a parcelou odporcu č..., najmä podľa vyjadrení a plánovaných prác odporcu na p. č..., ku ktorej je odporca oprávnený z vecného bremena. S najväčšou pravdepodobnosťou odporca na kúsku parcely č... (pri hranici so svojou parcelou č...) urobil do našej parcely č... menší zásah vtedy, keď robil zásah do našej parcely č... kvôli rozšíreniu stavebnej jamy pri svojej stavbe. Ale po vymeraní parcely č... a ďalších pre majiteľa p. č... došlo k dohode, že k ďalším zásahom do našej parcely č... už z parcely č... nedôjde...

... ako sme už uviedli, o rozpore medzi rozmermi parcely odporcu č... v katastrálnej mape a v projektovej dokumentácii sme sa mohli presvedčiť až potom, keď sme sa náhodou na pôde odvolacieho Obvodného úradu Košice dostali k fotokópiám, ktoré sme mohli v klude podrobne preskúmať. Ale aj tak až po vybudovaní určitých partií budov sme mohli nadobudnúť istotu, že budovy sú osadzované bližšie k nášmu pozemku, ako by to malo byť. Takže akoby stavebník - odporca vyčkával, až uplynú stanovené lehoty. Aj z toho dôvodu

trváme na pozastavení stavby a následne na úprave projektu i stavby do takej podoby, aby svojim osadením a technickým riešením zodpovedala zákonom stanoveným podmienkam.

Zásahy staviteľa poškodili nielen náš majetok, ale hrubo zasiahli do nášho rodinného života, pretože porušuje naše právo na pokojné užívanie a obmedzuje nás pri užívaní nášho majetku - záhrady a dvora a stavebnými zásahmi spôsobili zmenšenie výmery nášho pozemku.“

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že ich základné práva podľa čl. 19, čl. 20 a čl. 46 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli uznesením okresného súdu z 25. novembra 2013 a uznesením krajského súdu z 12. februára 2014 porušené, zaviazne okresný súd a krajský súd zaplatiť im primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € a náhradu trov zastupovania 214,74 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je v sťažovateľovom prípade potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovatelia v predmetnej veci namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 19, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 25. novembra 2013 a uznesením krajského súdu z 12. februára 2014. K namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní

v predmetnej veci dospeli k nesprávnym právnym záverom o nesplnení podmienok nariadenia predbežného opatrenia a svoje závery nedostatočne odôvodnili.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) taktiež postupne dospela k právnemu názoru o aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie o predbežnom opatrení (rozsudok veľkého senátu z 15. októbra 2009 o sťažnosti č. 17056/06 vo veci Micallef v. Malta). I v tejto rozhodovacej sfére je tak namieste ustálený názor ústavného súdu, podľa ktorého v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je v prípade sťažovateľov potrebné posudzovať spoločne.

V kontexte argumentácie sťažovateľov je potrebné tiež uviesť, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd preto ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (III. ÚS 169/2010).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu z 25. novembra 2013

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu z 25. novembra 2013 ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, v danom prípade nemá právomoc preskúmavať uvedené uznesenie, pretože postup okresného súdu jeho uznesenie v predmetnej veci už preskúmal na základe riadnych opravných prostriedkov (podaného odvolania) sťažovateľov krajský súd.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 12. februára 2014

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu z 12. februára 2014, v obsahu ktorého krajský súd najprv popísal výrok a dôvody uznesenia okresného súdu z 25. novembra 2013, podrobne popísal dôvody sťažovateľmi podaného odvolania, poukázal na § 76 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a popísal účel i zákonné podmienky nariadenia predbežného opatrenia a následne v podstatnom uviedol:

«Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania vo veci samej je návrh na určenie hranice medzi nehnuteľnosťami žalobcov parc. č... a žalovaného parc. č... a parc. č..., ku

ktorej žalovaný je oprávnený z vecného bremena. Navrhovaným predbežným opatrením sa žalobcovia domáhali nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by žalovanému bolo zakázané pokračovať v realizácii stavby „4 terasové rodinné domy...“, aby mu bola uložená povinnosť zdržať sa zásahov do oplotenia medzi nehnuteľnosťami parc. č... a parc. č... kat. úz... a do terénu pod oplotením medzi týmito nehnuteľnosťami, zdržať sa zásahov do oplotenia medzi nehnuteľnosťami parc. č... a parc. č... kat. úz... a do terénu pod oplotením medzi týmito nehnuteľnosťami a aby mu bola uložená povinnosť zdržať sa zásahov do nehnuteľností parc. č... kat. úz... až do právoplatného rozhodnutia súdu o určenie hranice.

Z obsahu odvolania žalobcov a z fotodokumentácie pripojenej k odvolaniu vyplýva, že po rozhodnutí súdom prvého stupňa o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia žalovaný preložil oplotenie oddelujúce nehnuteľnosti žalobcov a žalovaného (parc. č... a parc. č...). Z uvedeného vyplýva, že po podaní návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nastali skutočnosti, ktorým žalobcovia navrhovaným predbežným opatrením chceli zabrániť, t. j. preloženiu plota medzi susediacimi pozemkami žalobcov a žalovaného.

Za takýchto okolností žalobcami navrhované predbežné opatrenie v časti o uloženie povinnosti zdržať sa zásahov do oplotenia a do terénu pod oplotením medzi nehnuteľnosťami parc. č... a parc. č... kat. úz..., ako aj povinnosť zdržať sa zásahov do nehnuteľnosti, parc. č..., kat. úz..., nemôže splniť účel, ktorý navrhovaným predbežným opatrením žalobcovia chceli dosiahnuť. So zreteľom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia v tejto časti neosvedčili potrebnosť dočasnej úpravy pomerov navrhovaným predbežným opatrením, preto nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia, pretože v danom prípade v tejto časti navrhované predbežné opatrenie už nemôže zabrániť ďalšiemu zhoršovaniu postavenia žalobcov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd v tejto časti považuje rozhodnutiu súdu prvého stupňa za vecne správne.

Ani v časti o uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa zásahov do oplotenia medzi nehnuteľnosťami parc. č... a parc. č... kat. úz..., nemožno považovať návrh na nariadenie predbežného opatrenia za dôvodný, keďže žalovaný vo vzťahu k parc. č... je oprávnený z vecného bremena, nie je však vlastníkom predmetnej parcely a z obsahu spisu nevyplýva, že

vykonáva na parc. č... stavebné úpravy. Za takýchto okolností odvolací súd má za to, že nebola osvedčená naliehavosť potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov v tejto časti navrhovaného predbežného opatrenia. Z uvedených dôvodov odvolací súd aj v tejto časti považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že žalobcovia vo vzťahu k navrhovanému predbežnému opatreniu, ktorým sa domáhali uloženia zákazu pokračovať v realizácii stavby „4 terasové rodinné domy...“ neosvedčili nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy vzhľadom na to, že žalovaný stavbou nezasahuje do pozemku žalobcov (túto skutočnosť žalobcovia ani netvrdili). Samotná skutočnosť, že prípadne žalovaný osadil stavbu v rozpore s rozhodnutím o umiestnení stavby neosvedčuje naliehavosť potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov pri zohľadnení, že žalobcovia nekonkretizovali, v čom uvedená okolnosť znehodnocuje ich majetok, resp. o akú hroziacu ujmu v danom prípade by malo ísť. Otázka posudzovania súladu osadenia stavby s rozhodnutím o umiestnením stavby nespadá do právomoci súdu, ide o právomoc stavebného úradu v zmysle § 88 a nasl. stavebného zákona, keďže ako už bolo vyššie uvedené stavba realizovaná žalovaným nezasahuje do pozemku vlastnícky patriacemu žalobcom. Pokiaľ mesto Košice - pracovisko Košice - Staré mesto ako stavebný úrad prvého stupňa v tomto smere nezohľadnil námietky žalobcov a Obvodný úrad Košice, odbor výstavby a bytovej politiky ako vecne a miestne príslušný orgán štátnej správy aj pre úsek stavebného poriadku odvolanie žalobcov zamietol a žalobcovia sa domnievali, že pod týmto postupom došlo k porušeniu ich práv, mali možnosť domáhať sa nápravy žalobou podľa § 247 a nasl. O. s. p. Túto možnosť žalobcovia nevyužili.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že ani v tejto časti neboli splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne, ako už bolo vyššie uvedené, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.»

Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia svojím návrhom na vydanie predbežného opatrenia žiadali o uloženie povinnosti odporcovi zdržať sa zásahov do oplotenia a do terénu pod oplotením medzi dotknutými nehnuteľnosťami, ako aj povinnosti zdržať sa

zásahov do týchto nehnuteľností. Vo vzťahu k tejto časti ich návrhu krajský súd v uznesení z 12. februára 2014 poukázal na skutočnosť, že s ohľadom na to, že odporca už do predmetného oplotenia zasiahol a evidentne na uvedených nehnuteľnostiach nevykonáva žiadne úpravy, vydanie takéhoto predbežného opatrenia by nemohlo naplniť účel, ktorý sťažovatelia sledujú. Podľa ústavného súdu skutkový záver, o ktorý krajský súd oprel svoj záver o tom, že v tejto časti nedošlo k preukázaniu naliehavosti potreby dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania, je logický a vecne správny, navyše je potrebné pripomenúť, že v danom prípade je otázný aj vzťah navrhovaného predbežného opatrenia k samotnému predmetu konania vo veci samej, t. j. konania o určenie hranice medzi pozemkami.

Krajský súd vo vzťahu k záveru o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia aj v časti uloženia zákazu pokračovať v realizácii stavby poukázal na skutočnosť, že odporca nezasahuje do nehnuteľnosti sťažovateľov a ich argumentácia predložená v predmetnom konaní týkajúca sa osadenia stavby v rozpore s rozhodnutím o umiestnení stavby nespadá do jeho právomoci, ale do právomoci stavebného úradu, a pokiaľ by tento úrad nezohľadnil ich pripomienky predložené v rámci stavebného konania, mali možnosť domáhať sa nápravy žalobou podľa § 247 a nasl. OSP. Podľa ústavného súdu krajský súd na základe uvedeného dospel aj v tejto časti svojho uznesenia z 12. februára 2014 k logickému a vecne správne záveru o nesplnení podmienok na vydanie predbežného opatrenia v danom prípade s ohľadom na neosvedčenie naliehavosti dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania, ako aj s ohľadom to, že v danom prípade neexistuje vzťah medzi navrhovaným predbežným opatrením a samotným predmetom konania vo veci samej, t. j. konania o určenie hranice medzi pozemkami.

Práve vyhodnotenie rozhodujúcich okolností pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia predstavuje tie skutkové a právne závery všeobecného súdu, ktoré môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa ústavného súdu sa krajský súd v predmetnej veci dostatočne a ústavne konformným spôsobom v rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 12. februára 2014 vysporiadal so skutkovými i právnymi skutočnosťami relevantnými pre posúdenie splnenia podmienok nariadenia predbežného opatrenia.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 a čl. 20 ústavy uznesením krajského súdu z 12. februára 2014

Sťažovatelia v sťažnosti neuviedli ďalšiu osobitnú argumentáciu vzťahujúcu sa na porušenie ich základných práv podľa čl. 19 a čl. 20 ústavy. Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a namietaným porušením ich základných práv podľa čl. 19 a čl. 20 ústavy, sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov ako celok odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014